

ožaljeno sercé, vidísi tolikó kesanje, omeči ter jo vzdignejo in poljubijo. Marijanica pa te pomenljive ure ni več pozabila, svojo obljubo je zvesto držala, s Klaro se ni nikoli več tovaršila, ampak z največo natančnostjo je spolnovala vsa povelja in želje svoje previdne in dobre matere. Jazminovo vejico pa so mati na zid pripeli za svarilno znamenje neubogljivosti.

Klotilda Ž.

Ančika in mačka.

„Pridi, pridí mucika,
Lepa moja žvalica;
V časih res kaj vkradeš nam,
Vendar te prav rada imam.“

„Pa kako bi te tudi rada ne imela, ker si tako lepa in nežna živalica. Vse na tebi je tako lepo gladko in okroglo. Ni je živali, ki bi imela tako lepo okroglo glavó, kakor jo imaš ti, lepa moja mačica. In kako si gibka in okretna, kako si urna in skočna! Mislila bi skoraj, da v truplu ni-maš prav nobenih kosti, tako si voljna in mehka, tako se znaš zvijati in stezati. Glej nó, kako imaš mehke tačice, zató pa hodiš tako tiho, da te človek v sobi komaj sliši. Veš kaj, najbolj se mi pa še do-pade tvoja snaž-

nost in čistost. Neprenehoma se ližeš in snažiš. Zató pa je tvoja dlaka tako lepa, gladka in čista. Ali nekaj se mi vendar ne dopade na tebi in

to je, da si hinavka, pa zvita in prekanjena tatica. Res je škoda, da imaš te gerde lastnosti. Ko bi se hotla poboljšati, potem bi te še rajše imela, kakor te imam. Veš kaj, potem bi te imela tako rada, da bi te kar — poljubila.“

„No, no Ančika,“ rečejo mati, ki so od strani slišali ta pogovor, „kaj takega ti pa jaz že ne pripustim. Prav in lepo je, da imaš rada nežne živalice in se kratkočasiš z njimi, toda pomisliti moraš, da so le neumne živali. Pa tudi tega ti ne bom v prihodnje več pripustila, da bi mačka pri jedi s teboj za mizo sedela, kakor si to včeraj naredila. Za mizo, kjer ljudje kosijo, ne sme nobena žival jesti. Za živali so drugi kraji in prostori. Vsaj veš, da preden kósimo, vselej ljubega Bogá k sebi klíčemo, da pri nas ostane. Gerdo in nespametno bi tedaj bilo, ko bi na takem kraji kamor svojega Bogá klíčemo, tudi mačke in druge živali jedle. Drugače se pa le igraju in kratkočasi z nedolžno živalico, ki te uči, da bodi tudi ti vselej lepo čedna in snažna. Vsaj veš, da bi jaz ne mogla terpeti, ako bi bila moja Ančika le količkaj umazana; pa tudi drugi ljudje imajo take otroke najrajše, kateri so zmiraj lepo čedni in snažni.“

Obleka prave hvale vredna
Ni draga, ampak snažna, čedna,
Ker snažnost je čednost, mladino lepí,
Bogu in ljudém — vsem jo priporočí.

Živa šiba.

(Žalostno-kratkočasna povest za otroke.)

Imeli so neki oče tri otroke, ki so pa bili hudobni in prekanjeni kakor sami rabeljni. Če se je v oknu šipa vlomila, pisker ali skleda ubila, stena umazala ali kaka druga škoda pri hiši zgodila, nobeden otrokov ni hotel biti kriv, marveč vsaka škoda pri hiši naredila se je sama; tako so vsaj rekli ti hudobni otroci.

„Da, da“ — rekli so včasih tudi stara mati — „mogoče je, da je pisker padel sam na tla in se je ubil, pa tudi šipa je bila znabiti preveč napeta in je vsled tega počila; ne mogoče je marsikaj na tem ljubem svetu in zakaj bi ne bilo tudi to, da se pisker sam ubije, stena sama umaže in kaj enacega.“

Vse to in še več je slišala šiba, ki je visela na steni za ogledalom, ter se večkrat jezila, da ni smela po malopridnih in hudobnih otrocih udrihati, kajti dobro je vedela, kako se je škoda zgodila v hiši.

Otroci so bili s časoma še bolj prekanjeni in zviti. Ko so iz šole domu prišli, prinesli so v knjižicah vse polno madežev, privihanih in razterganih listov, pa nobeden ni hotel biti kriv, da liste viha, knjižice maže in terga, ampak vse to se je zgodilo samó od sebe; tako so vsaj rekli ti hudobni otroci.